

Țăranii și pâraiele

Ivan Andreievici Krâlov

Nemaiputând să rabde țăranii
Pagube și jafuri multe,
Ce le făcea în toți anii
Pâraiele ce curg din munte,
S-au dus să se tânguiască, cerând milă și dreptate
La râul acel mai mare,
În care curgea pâraiele toate;
Deci plânsoarea lor era foarte însemnătoare,
Căci pâraiele rupsesse țărini și grădini sădite,
Iar aiurea înecase mori, case, oameni și vite,
În timpul când totdeauna râul cel mare curgea
Lin, încât nu ajungea,
Cu mărețele lui valuri,
Orașele răsfățate ce era pe a lui maluri.
Apoi socotea țăranii că el va face dreptate
Și va propi pe pâraie de la jac și strâmbătate.
Dar zadarnică speranță, căci ei lângă râu viind,
Și luând sama mai bine,
Au văzut pe dânsul plutind
Toată a lor avuție ce pâraiele răpise,
Pe care râul le primise
Și le înghiță în sine...
Deci bieții țărani atunci unul la altul cătând,
Și capetele clătind,
Între ei așa vorbi:
„De ce să mai pierdem timpul spre a ne tângui,
Căci nimic vom isprăvi,
Și nici vom afla dreptate,
Dacă cei mici cu cei mari împart drept pe jumătate.”
Această pildă o înțelege
Cugetul dregătorului celui fără de lege,
A căruia avuție ca fumul se risipește...
Și măcar testament de lasă să s-împartă la săraci,
Din ce-au răpit jumătate, dar Domnul nu primește,
Pomană din bani străini, măcar biserici să faci.